

”החמישיה הקאמרית” מאת אסף ציפור, יוסף אל דרור, מודי בראון

דמות: החיילת

מה שאני הכי שונאת בצבא זה את הפאניקה.
אתמול אני עומדת פה בטרמפיאדה, מגיע שוטר צבאי.
למה השיער שלך פזור? למה הכפתור בחולצה שלך פתוח? למה יש לך
אודם בורדו?
אני אומרת לו תירגע, הוא לא נרגע, דופק לי תלונה. סליחה על הביטוי.
אז בשיפוט המהיר אמרתי לקצין, אם השיער שלי פזור ואני נוסעת בf15,
מה יקרה? ייתפס לי השיער בפרופלור?
אני מהניסיון אני אומרת לו, מהניסיון, נוסעת עם כזה חריץ קטן בחלון
רק שייכנס האוויר.
בפנטום, אכן הייתי שמה יד על האדן אבל אז היה לי שיער קצוץ, היה
קיץ, זמנים אחרים.
ואם אני נוסעת בטנק והכפתור של החולצה שלי פתוח מה יקרה? תיתפס
לי הפטמה בצריח? תסתום את הקנה? ואם כן מישהו ימות מזה? באמת.
ואם אני צונחת מעבר לקווי האויב יראו את האודם של הבורדו באינפרא
האדומה?
בסוף הוא הבין אותי. הוא היה אינטיליגנט, וסיכמנו שבפעולות
המבצעיות אני אכן יכולה ללכת טבעי. אבל במשרד אני אוספת שלא יכנס
לי השערות בפה בזמן שאני מוצצת.